

2017. adventi-karácsonyi szám

„...mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem ugyanazzal a meggyőződéssel igazodjatok egymáshoz.”

1Kor. 1,10

ÖSSZHANG

A Rákoscsabai Református Egyházközség lapja

Hajdú Zoltán Levente: Európai Advent 2015.

Tört fények adventje
lopózik be
a szürkülettel.
Kérdő szemekben
tükröződve
imbolyog.

Ünnepre készül
az ünneptelen ember.
A lélek kiált:
EGYEDÜL VAGYOK!

De jöjj, URAM!
Jöjj el, még akkor is, ha
alig hiszi a világ
már a csodát!

És állítsd meg
az élet Csillagát felettünk, hogy
fénye beragyogja ezt a szürke,
kietlen éjszakát! ÁMEN.

Hajdú Zoltán Levente:

Az Advent

Hányadik advent ez, ami itt van?
Hányadik hiába eljövétel?

Jézusom, ébressz találkozásra!
Tétovaságból tefeléd induljak el!
ÁMEN.

*"Emlékszem szövetségemre,
amelyet ifjúkorodban
kötöttem veled, és örök
szövetségre lépek veled."*

Ezékkiel 16,60

30 éves évforduló

„Az értelmesekek fényleni fognak, mint a fénylő égbolt, és akik sokakat igazságra vezettek, mint a csillagok, mindörökké.” Dániel 12,3.

Áldás, békesség! Kedves Testvérek!

Nagytiszteletű, Dr. Füzesi Zoltán Tiszteletes Úr a Budapest-Rákoscsabai Református Gyülekezetben végzett szolgálatának 30. évfordulóját ünnepeltük és köszöntöttük őket november 12-én, az istentiszteleten.

Ebben az évben Nekünk, reformátusoknak, több jelentős kerek évfordulónk is van, de most, csak erről a 30 éves szolgálatról, Tiszteletes Úrról, és Feleségéről szeretnék néhány gondolatot elmondani.

Lelkipásztorunk, Dr. Füzesi Zoltán, 1987. április 15.-én kezdte szolgálatát itt Nálunk, Rákoscsabán. Beiktatása 1987. november 08.-án volt. Feleségével, Judittal azóta szolgálnak a Gyülekezet közösségében, gyerekeik pedig Péter, Dorottya, Botond Gyülekezőnk tagjai.

Szolgálatukat széles körben végezték, végzik a mai napig is, az Istentiszteleti Igehirdetésen túl, a hittanoktatástól, a konfirmációi előkészítőtől át a hittantáborok, a cserkészet, az énekkar, az ifjúsági alkalmak, női-kör, férfi-kör, imaközösség, nagymamakör, kismamakör, bibliaóra és egyéb alkalmak (felsorolni is sok az az alkalom), ahol a lelkész házaspár áldozatos munkájával, szolgálatával találkozhatunk. Szinte nincs olyan nap, amikor ne lenne valamilyen hitépítő összejövetel, az egészen fiataloktól, a nyugdíjas korosztályig bezárólag. Mindenki megtalálhatja a Gyülekezet közösségében a neki időben, korosztályban megfelelő lehetőséget, ahol két személy biztos: Nagytiszteletű Úr, és felesége, Judit.

Az elmúlt 30 év alkalmait, felsorolni sem lehet, a számtalan igehirdetést; a keresztelek, esküvők, temetések, konfirmációi alkalmak, evangelizációs igehirdetés sorozatok, ökumenikus imahetek, ahol Tiszteletes Úr szolgált, szolgál.

Mindig Isten Igéje szól, az evangélium hirdetődik! Saját tapasztalatból tudom, s alkalomról-alkalomra eszembe jut: János evangéliumának 11. fejezet 25. verséből: *„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is él, és aki él, és hisz én bennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?”*, Mártával együtt én is, és hiszem, hogy mi mindannyian a Gyülekezet tagjai közül válaszolhatjuk, hogy: *„Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, akinek el kell jönnie a világba.”* Azért, hogy ezt a kijelentést hittel megvalljuk, köszönettel tartozunk Nagytiszteletű Úrnak, és Feleségének, akik áldozatos munkájukkal, szolgálatukkal segítettek megismerni Isten igéjét, és hitre jutni többünknek.

A hitépítő alkalmakon túl szeretném megemlíteni a valóságos építkezéseinket is. 1994-ben Budapest egyik első református óvodája nyílt meg Gyülekezetünk fennhatósága alatt, a Betlehem Óvoda, mely 2009-ben új, modern, öko épületbe költözhetett. 2004-ben templomunk fennállásának 100. évfordulójára teljesen felújítottuk, és azóta is szépítjük, a modern technikai berendezések és szolgáló gyülekezeti tagok segítségével alakítjuk a templomunkat. 2007-ben elkezdődött a Parókiális építkezés, melynek a végéhez közeledünk. Újabb időpont: 2011. Gyülekezetünk átvette az Önkormányzattól a Jókai Mór Általános Iskolát, ahol hamarosan az első református osztály végez. És ma sincs pihenés, hiszen elindult a Mennybemenetel Templom építése - Rákoskerten.

Ezekből a felsorolásokból is látszik, hogy nincs megállás, nincs pihenés, sőt újabb és újabb missziói feladatok vannak, melyeket Tiszteletes Úr Feleségével együtt felvállalt, felvállal, végez.

Engedjék meg, engedjétek meg, hogy egy rövid imádsággal fejezzem be a köszöntést:

Urunk, Te vagy Istenünk! Áldunk, magasztalunk, dicsérjük neved!

Urunk, a kert virágai illatukkal köszönik meg a napfényt, az éltető esőt, az ápoló, gondoskodó, gyomláló kezek munkáját. Most szavakkal szeretnénk köszönetet mondani, hálát adni Tiszteletes Úr és Felesége munkájáért, akik nevelnek, vezetnek, jót tesznek Velünk. Urunk, Te látod, mennyit fáradoznak Értünk. Áldd meg Őket, áldd meg életüket, munkájukat, szolgálatukat. Add Nekik a Te erőt, kegyelmedet. Teljesítsd be Rajtuk a benned bízóknak tett ígéretet: *„Erejük megújul... futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el.”* Légy Velük a nehéz órákban, hadd érezzék segítő kezed erejét. Légy Velük a bánatban, hadd érezzék meg, a Te vigasztalásod. A Te áldásod, segítséged, vigasztalásod a Te közelséged szerezzon Nekik nagyon sok örömet. Örvendeztesd meg Őket azzal, hogy ne csak kritikát, hálátlanságot és közönyt érezzenek, hanem láthassák kikelni az Ige elvetett magvát, kinyílni a virágot, és az életünkben gyümölcsöt teremni.

Urunk, hálával köszönjük, hogy 30 éve ide hívtad szolgálni Tiszteletes Urat a Feleségével, és ilyen szerető szívű Lelkészházaspárral ajándékoztál meg Minket. Ők vezetnek Minket a Hozzád vezető úton. A Te akaratod az, hogy még azokat is áldjuk, akik bennünket átkoznak. Hogyne kellene áldanunk azokat, akik nevelnek, szeretnek, és olyan sok jót tesznek velünk. Értük, Füzesi Zoltán Tiszteletes Úrért, és Feleségéért, Juditért, Gyerekeikért, családjukért imádkozunk, értük könyörgünk az Úr Jézus Krisztus nevében.

Kérünk, tartsd meg Őket továbbra is Vezetőinknek, pásztorunknak. Őrizd meg Őket minden testi és lelki károsodástól, veszedelemtől. Adj Nekik hosszú életet, add Szentlelked, hogy hitben, kegyességben, szeretetben járjanak, szolgáljanak továbbra is itt, a Gyülekezet közösségében. Köszönjük, hogy a Te kegyelmedből az örök élet boldog örökösei lehetünk. Köszönjük a sok tanítást, mellyel a Krisztus ismeretében, szeretetében, a Neki való engedelmségben növekedhetünk. Légy segítségünkre a kísértések idején, ha erónk lankad, fogd kezünket, és vezess a Hozzád vezető úton. Köszönjük, hogy itt lehetünk, és hálát adhatunk Lelkipásztorunk és Felesége szolgálatáért. Köszönjük, hogy ilyen hivatást rendeltél számukra, és úgy rendelkezél, hogy testvéri közösségben lehetünk. Köszönjük a szolgálat lelkét, amit adtál a Lelkészházaspárnak, amivel rendelt hivatásukat hűségesen betöltik. Köszönjük a látó szemeket, amit adtál, hisz világosan látják mindennapi kötelességeiket, az érző szívet, hisz önmagukat megüresítve és legyőzve munkálkodnak Gyülekezeti tagjaink boldogságáért. A kezeket, hogy fáradhatatlanul végzik munkájukat. Az erős lelket, hogy semmi nehézség el nem csüggeszti Őket. A szelídség lelkét, a megbocsátó szeretetet és alázatosságot, melyet oly sokszor megtapasztalhattunk. Urunk, köszönjük a szomorúságot és a bánatot is, amivel megpróbáltad a Lelkészházaspárt, de nem engedted elesni, hanem a Te szereteteddel lecsendesítetted háborgó lelküket. Légy továbbra is vezére életüknek, fogd a kezüket, vezesd és irányítsd Őket. Adj erőt, hogy hálával fogadjanak Tőled mindent, örömet is, szomorúságot is, és csendes szívvel tudják elmondani: *„Legyen meg a Te akaratod!”* Ámen

Végezetül a Gyülekezet közösségéhez: *„Kérünk titeket, testvéreink, hogy becsüljétek meg azokat, akik fáradoznak közöttetek, akik előljáróitok az Úrban, és intenek is titeket, és munkájukért nagyon becsüljétek őket. Éljetek egymással békeességben.”* I. Thesszalonika 5,12

Ugrayné Orbán Katalin, presbiterasszony

Vágyakozva várni, ADVENTBEN

"Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert. Ő jött el a világba. A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt." Jn. 1,9-10.

Az ünnep közeledtével újra, és újra azon töprengök, hogyan is tehetném, tehetnénk igazi várakozássá a karácsony előtti időszakot. Hogyan lehetne őszinte a vágyakozásunk, hogyan tudnánk hétköznapjainkat is legalább erre a néhány hétre csendességbe burkolni, egy kis nyugalommal betakarni.

Óvodapedagógusként a Betlehem óvodában szolgálók már hatodik éve. Abban a kiváltságos helyzetben vagyok, hogy a munkahelyemen Advent időszakát sokkal intenzívebben, mélyebben élhetem meg a kollégáim, és a gyermekek között. Hiszen ebben a néhány hétben az áhítatok, az ünnephez kapcsolódó Bibliai történetek elmondásával együtt várakozhatunk, együtt hangolódhatunk rá az ünnepre.

Tudom azonban hogy ahhoz, hogy ezt én is, szívvel is megélhessem, szükségem van a csendre, az Isten utáni vágyakozásra. Elgondolkodtatott, hogy születésnapra készülünk, de vajon én mit adhatnék ajándékba?

Számomra mindig nagyon különleges, és szép élmény az első gyertya gyújtása az óvodában. Amikor közösen állhatunk az adventi koszorú előtt, és így közösen kezdhethetjük el az ünnepre való készülődésünket.

Advent. Várakozás, gyertya, gyertyafény... Az első gyertya gyújtása, és az adventi áhítat az óvodában. Ilyenkor élhetjük át, hogy valóban kellene ezek az alkalmak, hogy együtt kezdjünk el vágyakozni, és várni.

Várni a legszebb ajándéokra, amit ember szíve valaha kapott. Azok a gondolatok, amelyek megfogalmazódtak bennem egy számomra ismeretlen idézet alapján íródtak.

Az érzés, a dobbanás, ami mélyen a lelkembe

vésődött, az első gyertyagyújtás után az, hogy a gyertyák elégjenek, mert **"a gyertyák csonkig égnek."**

A gyertya sorsa, hogy égjen, hiszen ezért van. És nem azért, hogy egy felbontatlan dobozban lapuljon, nyersen, érintetlenül. A gyertya dolga hogy, melegítsen, és világítson, hogy örömet adjon fényével. Az igazi gyertya ég!! Az igazi gyertya él!

Hiszen az igazi Gyertya nekünk világít a sötétben, bennünket melegít, ha fázunk, és nekünk ad örömet a fényével... Mi, akik körülötte vagyunk, és egymás arcát látjuk a fényében, átadhatjuk egymásnak a Gyertya melegét, különben nem láthatnák egymást a sötétben. Átadni az örömet, a fényt, a melegséget.

Adni magunkból, adni magamból, égni, vágyani, szeretni, adni, beteljesíteni az életet...

Ez most felismerés számomra, ráébredés, eszmélés.

Örömeim, szomorúságaim, vágyaim. ... a létem, hogy miközben egyre kisebb leszek kívülről, úgy az életem egyre kiteljesedettebbé váljék. Hagyni, hogy égjek, hagyni, hogy elfogyjak.

Világítani fényt adni, amíg csak lehet.

Milyen is a gyerekekkel megélt adventem? Megkérdeztem őket az oviban, amikor a születésnap örömről, és Jézus születéséről beszéltünk: Mit adnátok ti Jézusnak ajándékba? Sokan játékot adnának, volt, aki a saját játékából adna, néhányan szeretetet ajándékoznának.

És egy kisfiú, aki még néhány hónapja, alig mert megszólalni a közösségben, ezt mondta:

„Ölelést és pusztit.”

Számomra gyönyörűség, mert olyan őszintén egyszerű...

A gyerekek őszintesége, egyszerűen tiszta, és nyitott szíve, mindig megállít, olyan "szép" volt őket hallgatni, hallani, meghallani...

Az Advent megindítja a lelket a csendre, vágyakozásra, megtisztulásra.

Karácsonynak éjszakáján Jézus megszületik, és hogy ebből mi lesz számunkra az ünnep, tőlünk függ. Megélni az ünnepet,

szívvel látni az érkezést. Az oltár köré ülni, hálát adni a tegnapiért, ünnepelni a mátt, és megtalálni a holnapba vezető utat.

Jézusunk születésnapján, megújulni, lelkileg újjászületni, Istennel találkozni, megőrizve a meleget, a fényt, a hitet!

Tihanyi Erika (Betlehem óvoda, Báránka csoport)

Túrmezei Erzsébet:

KRISZTUSRA VÁRUNK

Nem tudjuk, mi jön, titok a holnap.

Némák a titkok. Nem válaszolnak.
Rejtő ködükbe szemünk nem láthat...
de elültetjük kis almafánkat,

bízva, hogy kihajt,
gyümölcsöt terem.

Titok a jövő.

Sürget a jelen.

Nem tudjuk, mi jön: titok a holnap.

Némák a titkok. Nem válaszolnak.
De a ma int, hogy híven szolgáljunk,

mert tudjuk, Ki jön:

Krisztusra várunk.

Ha hirtelen jön, ha észrevétlen,
Munkában leljen, ne resten, tétlen!
Testvérek terhet vállalja vállunk!

Mert tudjuk, Ki jön:

Krisztusra várunk.

Siklós József:

Ki ünnepel igazán?

Ki ünnepel igazán karácsonyt?

Kinek szép karácsonyfája van?

És sok ajándékát számbavéve

Önfeledten játszik boldogan?

Az ünnepel igazán karácsonyt,

Ki nemcsak kapni – adni is szeret.

Haragosa, ellensége felé

Készséggel nyújt békülő kezét.

Boldog, ha másnak örömet okozhat,

És ünnep múltán is szeret, örül.

Így ünnepel igazán karácsonyt,

Kit Betlehemnek fénye vesz körül!

Gondolatok adventről

Jehova tanúi szorgalmasan járnak házról-házra, hogy meggyőzzék az embereket arról, hogy miért nem kell készülni karácsonyra, miért nem ünnep karácsony.

Advent: „készülés az ÚR eljövételére. A négy adventi vasárnapjelképei azt a négy évezredet jelképezik, amely a zsidó időszámításban Jézus Krisztus születését előzi meg. Bod Péter erdélyi lelképásztor szerint a négy vasárnap utal Jézus Krisztus négyféle eljövételére:

1. Az idők teljességében testben jött el
2. Megtérésünk alkalmával a szívünkbe költözik
3. Halálunk óráján értünk jön
4. Az utolsó időben eljön ítélni élőket és holtakat.”

Az első karácsonyt, Jézus születését nagy felfordulás előzte meg. Augusztus császár kiadta a parancsot, hogy az egész népesség összeírattassék. Felbolydult az ország, mindenki ment valamerre – közben nagy lett a fejetlenség. Zúgolódás, kapkodás jellemezte azt az időszakot. Ez már advent ideje volt...

Azóta az első karácsony óta az emberek tudják, hogy Jézus Krisztus emberré létezik ünnepe karácsony. Tudják?! Karácsony – Carnatio – megtestesülés. Ugye mi, keresztyén emberek ezt tudjuk. *„Kezdetben vala az Ige és az Ige vala Istennél és Isten vala az Ige.”* János 1,1

„És az Ige testté lett...” János 1,14 Azt is tudjuk, hogy Ő világosságul érkezett e világba és Isten létére emberré lett, az ő örök isteni természete mellé magára vette emberi természetünket, hogy segítsen rajtunk, bűnös embereken. Mi, keresztyén emberek ezeket valljuk és várjuk Jézus Krisztus második eljövételét. Tudjuk, ha visszajön – ítélni jön vissza élőket és holtakat. Minden nap várjuk! Igyekszenk felkészülten várni. És boldogan várjuk minden évben a karácsony ünnepét. Csak a nagy sürgés-forgásban, rohanásban olykor mi is elfelejtkezünk erről. Sokszor a mi adventünket is ugyanaz a felfordulás, kapkodás jellemzi, mint az első adventet jellemezte. Beleolvadunk a világ nyüzsgésébe – és máris oda a békességünk. Annyi a csábító kínálás, reklámok, a leárazások. Ott a Black Friday – micsoda lehetőség!! Persze, hogy szeretnénk örömet szerezni ajándékainkkal a

szetteinknek. Csak el ne felejtjük, hogy a legnagyobb, legszebb ajándékot az Atya adta nekünk Jézus Krisztusban. Legyen ez a legfantasztikusabb számunkra.

Amikor üzletről-üzletre járunk és bosszankodva vesszük tudomásul, hogy sem az időnk, sem az erőnk, sem a pénzünk nem bírja, akkor rájövünk, hogy nem az igazi advent van a szívünkben. Nem a legfontosabbal foglalkozunk. Egyik újságban leírták, - hogy ötleteket adjanak – hogyan készüljünk a karácsonyra: készítsünk listát, mit kell beszereznünk a takarításhoz, melyik napon pucoljunk ablakot, melyiken porszívózzunk, stb. Aztán osszuk be, hogy mikor vásároljuk meg a listán szereplő ajándékokat. Utána vegyük meg az italokat, a húst, a sütéshez-főzéshez az anyagokat. Igen, ez nem is baj, ezek jó tanácsok, de hozzátették: ezek a legfontosabbak karácsonyra, így nem borulunk ki karácsony estére. De még az adventi napok egyikén részt kell venni az év végi munkahelyi „karácsonyozáson”, ahol eszünk-iszunk, jókat „sztorizunk”, akit „kihúztunk” annak átadjuk az ajándékot, remélve, hogy örül neki és kíváncsian várjuk, hogy mi mit is kapunk. Jézus Krisztusnak még a neve sem kerül szóba! Ez van a világban és hála legyen az Úrnak, hogy nem minden intézményben van ez így! Hála, hogy van olyan munkahely, ahol van hely Jézus Krisztus számára! Hála, hogy ott nem marad el az imádság: várják az URAT. Őt, aki értünk

bűnösökért emberré lett és magára vette minden bűnünket, hogy segítsen rajtunk, hogy bocsánatot nyerjünk. Megváltott minket, hogy üdvösségünk legyen. Mert! „*Úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta...*” János 3,16 Adta! Odaadta, hogy engedjük, hogy a szívünkbe költözzön. Adta, hogy a benne való

örömünk a legszürkébb hétköznapokat is ünneppé tegye.

Nekünk őt kell felmutatnunk hétköznapokon, adventkor, karácsonykor és minden napon. Nélküle hiába a sok ragyogás, pompa, fény. Ő a Fény! Ha nem őt várjuk, nincs adventünk!

Szilasi Szilvia (gyülekezeti tag)

Karácsony közeleg

Most is, ahogy minden évben, elkezdek arra összpontosítani, miről is szól ez az Ünnepe. Gondolataim cikáznak, ahogy a hétköznapok zűrzavaros összevisszaságából próbálom kiemelni azt a gondolatot, üzenetet, amelynek világitania kell Karácsonykor. Erről szól az adventi időszak: *készülés, várakozás, fókuszálás* arra az ajándéokra és üzenetre, amely minden szürke hétköznapban is igaz és aktuális ugyan, de valahogy újra és újra hangsúlyát veszti a mindennapok taposómalmában. Advent. Ez a szó kicsit lelassít, kicsit elgondolkoztat.

Önkéntelenül az ajándékozás jut eszembe, és a kegyelem, amely olyan hangsúlyos az utóbbi években számomra. És egy szó: „minden”. Ezt szeretném Karácsonykor újra megkapni, és Nektek tovább adni.

Persze, ha őszinte vagyok, ki kell mondanom: vannak olyan dolgok, ajándékok, amikre jobban vágyom a hétköznapokban. Nem kellene sokat gondolkoznom, hogy felsoroljak olyan tényezőket az életemben, amiken szívesen változtatnék. Nem feltétlenül extra elképzelések ezek, vagy egy a föld felett lebegő ember vágyálmai, hanem sokszor valós szükségletek, égető problémák megoldása lenne az a hétköznapi ajándék, aminek tiszta szívből tudnék örülni.

Igen, ha őszinte vagyok, kimondom: tudnék ötleteket adni Istennek, milyen módon változtasson a személyiségemen, hogy az a

céljaim megvalósítása felé vezető úton jobban működjön. Tudnék kérni -akár Karácsonyra is- néhány választ az égető kérdésekre, több bátorságot, kitartást, nagyobb hitet, nagyobb anyagi biztonságot, kiegyensúlyozott családi életet. Rengeteg dolgot tudnék kérni. De, hogy... MINDEN-t kérjek, nem jutna eszembe. Ahhoz sem arcom, se bátorságom nincs.

Igen, tulajdonképpen, ha szétnézek a környezetemben, néhány áldott életű testvér 1-1 tulajdonságát összeválogathatnám magamnak, hogy összegyűrjek egy majdnem tökéletes embert. Még szuperképességek sem kellenének, hogy az áldás özöne szinte elsodorjon, de szép is lenne!

Persze, jogos: külön-külön mindannyiuknak van olyan tulajdonsága, ami nehezen elviselhető, de azért csak több áldást tudnék magaménak, ha kicsit megváltozhatnék! Igen, ez is szép ajándék lenne.

A gyerekeim tanulmányai is megoldásra várnak, és jól esne, ha nyugodt lehetnék a nyugdíjas éveim felől is. Jó lenne rámenősebbnek, céltudatosabbnak is lenni, hogy sokkal hamarabb érjek el a kitűzött céljaimhoz!

Közben pedig, amíg ezen gondolkozom, észre kell vennem: álmodozom, és másokhoz viszonyítom önmagam. Többre vágyom. Nem MINDEN-re. Pedig most, Karácsonykor nem érhetem be kevesebbel.

„Isten megáldott minket mennyei világának minden áldásával a Krisztusban.” Efézusi levél 1,3

Ez az az ajándék, amelyik a karácsonyi dobozban van. Ez az egyszerű mondat, amely megszabadít mindannyiunkat az áldáskeresés bizonytalanságától, hiszen Krisztusban megkaptunk minden mennyei áldást.

Ez a mondat, amely eltörli a különbözőségünk súlyát, és testvérekké formál bennünket, hiszen ha Krisztussal együtt minden áldást megkaptunk, mi értelme lenne a saját értékrendünk alapján rangsorolni egymást, vagy önmagunkat?

Ez a mondat, amely egyértelművé teszi: Isten előtt nem elsődleges szempont, mennyire vagyok sikeres a földi pályámon. Élj, ahogy Isten tanítja. Figyelj rá, hogy becsülettel végezd a munkádat! Vedd észre a kínálkozó lehetőségeket, hiszen ezen keresztül gondoskods a családotról, és építed evilági jövődet! Tedd meg, ne azért hogy áldott legyél, *hanem mert áldott vagy!*

Dolgozz a házasságodon is, hogy egyre inkább betöltsé Istentől rendelt célját! Ismerd meg rossz reflexeidet, helytelen beidegződéseidet; Lásd meg, milyen mintákat követsz házasságodban, és kezdj el dolgozni a változáson! Bátran lépj rá erre az útra, nem kell félned, *hiszen áldott vagy!*

Szeretnél kedvesebb, udvariasabb, nyájasabb lenni, de a nevelőintézetben ezt senki nem tanította meg? Olvass utána, gyakorold, memorizáld, de ne azért, hogy áldottnak lássanak, *hanem mert áldott vagy!*

Szeretnél tanítani másokat, de nincs hozzá tapasztalatod és tudásod? Keress támogató testvéreket és lehetőségeket a tanulásra! Megteheted, mert Isten áldását már megkaptad Krisztusban. Válaszd szét a mennyet és a földet, a mennyeit és az evilágít bátran, ne hagyj, hogy az érzéseid összekeverjék azokat! Ne hasonlítsd magad másokhoz, ne állj arra az ingoványos talajra, amely az aktuális lelki, anyagi helyzetted alapján dönti el: áldott vagy-e? Maradj meg bátran a stabil alapon: minden mennyei áldás a tiéd Krisztusban!

Dolgozz a földi sikereidért, küzdj a házasságodért, mások boldogulásáért, a szegények felemeléséért! Ha erős vagy, emeld fel a gyengét! Ha nagy akarsz lenni, legyél a legkisebb! Ha tövist hordozol a testedben, vagy lelkedben, ne hidd, hogy kevesebb vagy és Neked már nem jutott áldás!

Vigasztald a sírókat, tanítsd a gyermekeidet, építsd a gyülekezetet, imádkozz a testvéreidért, mert ez a dolgod a földön, ahogy mindenki másnak is, aki bírja Isten áldását, amely Krisztus megváltó halálán keresztül áramlott ki ránk. Ne az áldásért tedd, hiszen az már a tied, ha Krisztusé vagy!

Nézz úgy a keresztény Testvérekre, mint akik minden mennyei áldás birtokosai veled együtt. Ne azt nézd, ami a szemed előtt van, ne legyél válogatósabb Istennél: akit Ő kiválasztott, azt meg is áldotta éppen úgy, ahogy Téged is. Nincs eltérés az áldás mértékében, bár e világi utunk eltérő, mindannyian különbözünk: szegény és gazdag, művelt és műveletlen, szeretett és bántalmazott, egészséges vagy sérült, de kiválasztott gyermekei vagyunk Istennek. Minden mennyei áldás a miénk, ezért lehetünk testvérek, ezért imádkozhatunk ugyanahhoz az Istenhez, és ezért bonthatjuk ki ugyanazt a dobozt Karácsonykor, és vehetjük át minden keresztény ajándékát: a mennyei világ minden áldását. Ezt szeretném én is a fa alá tenni, és erre biztatlak Benneteket is: legyen ott a fa alatt idén az az örömteli üzenet az érdemtelenül és egyedül Isten szeretetén nyugvó áldásról, amit megkaptunk Krisztusban, láthatatlan módon.

Felejtjük el Advent időszakára a megszokott értékrendünk szerinti rangsorolást, és csodálkozunk rá hálaadással arra a nagy szeretetre, amely gazdagon kiáradt rád, rám, és mindenkire, aki Krisztus megváltását magára nézve elfogadta!

Legyen ott a fa alatt most az ajándékok között ez a MINDEN is.

Busz Tamás (Péceli gyülekezeti tag)

Van másík!

Gondolatok az I.Sámuel 28. alapján

Alig zendített rá a bohóc mókás dalára, máris elvették pozanját.

Meglepetten nézett körül, majd kisvártatva nevetve legyintett: „*Van másík!*” Hiába ragadták ki kezéből újabb és újabb hangszerét, hiába történt mindegyikkel rendre ugyanez, mindig húzott elő egy újabbat a kabátja hajtókájából vagy az ujjja legmélyéről. Szájharmonika, klarinét, hegedű egyaránt előkerült, hiszen egy bohócot nem lehet akárhogyan elhallgattatni. „*Van másík!*” – kiáltotta örvendezve, valahányszor bárki más a porondon kedvét szegni akarta. A műorszám négy kontinensen, húsznál is több nyelven aratott sikert. Nem véletlenül: az éppen előttünk bezáródó ajtókat, elillanó lehetőségeket, pillanatnyi kudarcokat így is lehet fogadni.

Persze a 'van másík' jelmondat sokszor tévútra is vihet. Ennek ékes példáit a Szentírást lapozgatva is jónéhányszor megtaláljuk illetve a történelem is számtalanszor reprodukálta ugyanezt akár magas rangúak, akár a kisemberek szintjén. A cél szentesíti az eszközt, megoldásból mindig van másík.

Sámuel könyve tudósít arról, miként vált Dávid kedvelt udvari választottból Saul üldözöttjévé. Nem véletlenül, hiszen a király már maga is ellenségé lett: az Úr jóindulatát veszítette el. Akit annak idején a Mindenható szavára kentek Izrael első királyává, azt immáron kegyvesztettként látjuk, hiszen az egyértelmű utasítást áthágva Isten rendelkezését próbálta önhatalmúlag felülírni. Mondhatjuk úgy is, életének jobb híján egyetlen célja maradt, hogy kínjában ő is kíméletlen üldözövé válhasson. Ideje lejárt, napjai meg vannak számlálva. Ezeket mégis arra szánja, hogy tébolyult dühében üldözze Dávidot és annak életét kioltsa.

Hosszú fejezeteken át olvassuk, milyen eltántoríthatatlanul próbál életére törni. Ám Dávid – noha módja nyílt volna, hogy a kérdést egyszer s mindenkorra lerendezze – mégsem emel rá kezét. Saul már elbukott, mégis az Úr felkentjeként tekint rá.

Sokadjára kegyelmez királyának, mire Saul már megenyhülni látszik és talán arról is végleg letesz, hogy korábbi célját véghez vigye. De erre nem derülhet fény egyértelműen: a hosszas huzavona, élet-halál hajsza egy rövid összegzésbe torkollik. Mintha a következő történéseket csak szükségképpen bevezetni akarná, a Sámuel könyve 28. fejezetének első néhány verse sebtében summáz, szinte vázlatpontokban. Dávid az ősi ellenség, a filiszteusok között. Lassan harcba kényszerül saját vére ellen. A filiszteusok már felsorakoztak Izrael ellen, küszöbön a mindent eldöntő ütközet. Sámuel próféta meghalt.

Miért ez a sietség? Mert az igazán lényeges csak most következik.

Jön a szabott idő végső órája, az elkerülhetetlen lezárás. Vajon mit tesz Saul, hogy már nincs mellette Sámuel? Faggatja az Urat, de az Úr nem válaszol neki sem álomban, sem az úrimmal, sem a próféták által. Szorít az idő – Dávidért, a csodafegyverért küldeni nincs mód. Ebből a helyzetből pedig bármi áron ki kell törni. És egyszer csak jön a szikra, a megvilágosodás: ha már nem szól az Úr, nem tolmácsolhat próféta, marad egyetlen valami: az üzenet maga. Minek ide bárki más, Isten vagy annak küldöttje? Van itt még egy lehetőség. Csak arra van úgylis szükség, a többi minek?

Amit Saul egyszer már lezárt, amit egyszer már végérvényesen megoldott, most egy elfelejtett fiók mélyéről mégis sikerül újból előkotornia: jöjjön egy halottidéző végső megoldásként! Hogy saját maga irtotta ki őket Izraelből? Csak akad még egy, most égető a szükség!

Milyen érdekes: nem hogy akad egy, de a közvetlen környezetében többen is azonnal tudnak neki ajánlani halottidézőt. Még csak kutatni sem kell utána. Szinte látni magunk előtt, ahogy Saul megkönnyebbülve a homlokára csap: nem megy az úrím, nincs próféta? Hát van másík! Milyen jó, hogy mégsem sikerült minden halottidézőt kiirtani és mindig is itt maradt elérhető közelben... Van még itt kiskapu.

Mielőtt megbotránkoznánk a kegyvesztett király elkeseredetten kapkodó lépésén, álljunk meg egy pillanatra. Nem ismerős ez a mozzanat? Korábbi tetteink nyomán talán sokszor már úgy tekintünk önmagunkra, mint ahogy a hit hőseire szokás. Talán még egy könnycseppet is elmorzsolunk szemünk sarkában. És soroljuk, soroljuk a szebbnél szebb dolgainkat, az úgynevezett „jó pontokat”. Mintha az életünk megváltása valóban e pontoktól függne egyáltalán.

„Ahogyan a kútya visszatér okádására, úgy ismétli meg bolondságát az ostoba” – fogalmaz a Példabeszédek könyve. Kissé profán vagy szóki-mondó? Ezen szépíteni nincs is mit. Hogyan bánunk mindazzal, amit egyszer már szám-úztunk az életünkéből? Mindenből van másik, megoldásból is? Megváltó Urunk tanítása így szól: *„MenjeteK be a szoros kapun! Mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a kárhozatba visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.”* Mt 7.13-14

Fontolgatjuk a szavakat és ezerszer elolvassuk, mintha bíznánk abban, hogy ez egyszer kibúvót találunk. Pedig nincs másik, csak ez a kettő: *szoros és tágas kapu*. Mindkettő máshova vezet. Hiába bízunk benne, a kettő küszöbét átlépve közel sem ugyanaz fogad. Aztán egyszer csak mellénk toppan az ördög maga és rákérdez: valóban nincs ott másik? Nézz már oda még egyszer, te ostoba!

Szó mi szó, sokszor addig-addig töprengünk és addig-addig tekintgetünk, míg végül valóban oda képzelünk egy másik megoldást is, ha az a szoros kapu valóban túlságosan szoros. De hisz ott van az valóban: a kiskapu! Hogy eddig nem vettem észre! – ringatjuk magukat bele még tovább.

Szoros kapu? Vagy kiskapu? Melyik is szerepelt a tanításban? Olykor elbizonytalanodunk. Nem kell ahhoz tapasztalatlanoknak, kicsinyhitűnek lenni. Hitünk meggyengült állapotában sokszor elég egy nagyobb hangzavar vagy fejvesztett sietség és máris ott lebeg előttünk a kérdés: most szoros kapu vagy kiskapu? Kapkodásunkban még arról is meggyőzzük magunkat, hogy a kettő úgyis ugyanaz, miért is ezen rágódni?

Egy szám a telefonkönyvünkben "magányos" időkre...

Kiskapu.

Megcsalt a házastársam. Rászolgált, visszaadom!

Kiskapu.

Egy kortytól nem fogok visszaszokni, ez még belefér.

Kiskapu.

Ez úgysem fog hiányozni senkinek, nekem meg jól jönne otthon. Elviszem.

Kiskapu.

Napi áhítat mellé jöhet a horoszkóp is, sorsdöntő nap előtt állok!

Kiskapu.

Ismerős valamelyik? Amint lenyomtuk a kilincset és beléptünk a kapun, jön mindaz, aminek jönnie kell. Akár jó, akár rosszfélé indultunk. Ha tíz évet haladtunk a téves irányba, fel kell készülni, hogy legtöbbször ugyanannyit kell majd megtenni visszafelé is, amint mégis rábukkantunk az igaz útra. Hamarabb nem feltétlenül megy. A tékozló fiú is messzi földre ment – mikor rádöbbedt, hova jutott, onnan egy lépéssel sem volt rövidebb az út haza.

Visszatérve eredeti történetünkhöz nem olvassuk, mi módon idézte meg az endóri halottidéző Sámuel lelkét. Azt sem nagyon vonhatjuk kétségbe, hogy valóban a kért próféta szelleme jelent meg. De ezekbe belemenve ingoványos talajra érünk, valószínűleg emiatt nem feszegeti az író sem a pontosabb hátteret. Egy bizonyos: a megidézett lélek háborgatás-ként éli meg, hogy jelen kell lennie. Az is kiderül, hiába rejtőzött álruhában Saul, a szellem megjelenésével kiléte azonnal lelepleződött a halottidéző asszony előtt. Ballépését pedig eleve tovább tetézte azáltal, hogy az élő Úrra esküdzött, hogy nem fogja bántani az asszonyt és nincs semmi ármánykodás a kérése mögött.

Sámuel szelleme végül nem mond mást, mint amit életében is közölt. Semmi nem változott, az Úr jóindulatát nem lehet mintegy kártyán visszanyerni. Kicsit visszaköszön a gazdag és a Lázár példázata: a gazdag a pokolból kérleli Ábrahámot, küldje vissza háza népéhez Lázárt, beszéljen lelkükre, nehogy ők is ott végezzék a pokolban. Mit felel erre Ábrahám? *„Van*

Mózesük, és vannak prófétáik, hallgassanak azokra! Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül.”

Amit az Úristen kérlelhetetlenül tilt, amitől egyértelműen óv annak háttere sosem öncélú parancsolgatás. Az életben semmi sem kötelező az Ő közelében – rajtunk a döntés, úgy akarjuk-e magunk is vagy sem. Nem tetszik az általa kínált út? Bizony, van másik. Ezt sosem tagadta az Úr maga sem. Ez utóbbit választotta végül Saul is. És bár rossz döntést hozott, a könyv lapjain keresztül árad a szánakozás és a tisztelet, ahogyan a történetíró a király élete végéről ad tudósítást. Az Úr választottja magaslatokat járt be egykoron, dicső élete volt. De alá kellett szállnia, mert inkább lett vonzóbbá számára az a másik út.

Nézzük meg, mit ígér Teremtőnk annak, aki helyes döntést hoz:

„Amikor majd beteljesednek rajtad az áldásnak és az átoknak mindezek az ígéi, amelyeket eléd adtam, és megszívleled mindazok közt a népek közt, amelyek közé szétszórt téged Istened, az Úr, és ha megtérsz Istenedhez, az Úrhoz, és fiaiddal együtt teljes szívedből és teljes lelkedből hallgatsz a szavára, egészen úgy, ahogyan ma megparancsolom neked, akkor jóra fordítja sorsodat Istened, az Úr, megkönyörül rajtad, és újra összegyűjt minden nemzet közül, amelyek közé szétszélesztett téged Istened, az Úr. Ha az ég széléig szórt is szét téged Istened, az Úr, még onnan is összegyűjt, onnan is visszahoz, és bevisz téged Istened, az Úr arra a földre, amely atyáid birtoka volt, és te is birtokba veszed, jót tesz veled, és jobban megsokasít téged, mint atyáidat. Szívedet és utódaid szívéit is körülmetéli az Úr, a te Istened, úgyhogy szeretni fogod az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, és így életet nyersz. Mindezeket az átkokat pedig ellenségeidre és gyűlölőidre hártja Istened, az Úr, azokra, akik üldöztek téged. És te újra hallgatni fogsz az Úr szavára, és teljesíted minden parancsolatát, amelyeket ma megparancsolok neked. Elhalmoz téged javaival Istened, az Úr kezéd minden munkájában, méhed gyümölcsében, állataid

ivadékában és földed termésében. Mert újra örömet leli majd az Úr abban, hogy jót tegyen veled, ahogyan örömet lelte atyáidban, ha hallgatsz Istenednek, az Úrnak a szavára, megtartván parancsolatait és rendelkezéseit, amelyek meg vannak írva ebben a törvénykönyvben, és ha megtérsz az Úrhoz, a te Istenedhez teljes szívedből és teljes lelkedből. Mert ez a parancsolat, amelyet ma megparancsolok neked, nem túl nehéz a számodra, és nincs távol tőled. Nem a mennyben van, hogy azt kellene mondanod: Kij megy fel a mennybe, hogy lehozza és hirdesse azt nekünk, hogy teljesíthessük? Nem is a tengeren túl van, hogy azt kellene mondanod: Kicsoda kel át a tengeren, hogy elhozza és hirdesse azt nekünk, hogy teljesíthessük? Sőt inkább nagyon is közel van hozzád az ige: a szádban és a szívedben; teljesítsd hát azt! Lásd, én ma eléd adtam az életet és a jót, de a halált és a rosszat is. Ezért parancsolom ma neked, hogy szeresd az Urat, a te Istenedet, járj az ő útjain, tartsd meg parancsolatait, rendelkezéseit és törvényeit, és akkor élni és sokasodni fogsz, mert megáld téged az Úr, a te Istened azon a földön, amelyre most bemegy, hogy birtokba vedd. De ha elfordul a szíved, és nem engedélmeskédsz, hanem eltántorodsz, más isteneket imádsz és azokat tiszteled, kijelentem nektek már most, hogy menthetetlenül elvesztek. Nem éltek hosszú ideig azon a földön, ahova most átkeltek a Jordánon, hogy bemenjetelek oda, és birtokba vegyétek. Tanúul hívom ma ellenetek az eget és a földet, mert elétek adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is! Szeresd az Urat, a te Istenedet, hallgass a szavára, és ragaszkodj hozzá, mert így élhatsz és így lakhatsz hosszú ideig azon a földön, amelyet Istened, az Úr esküvel ígért oda atyáidnak; Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. (V. Mózes 30.)

Közel sem mellékes, életünket Istennel éljük-e vagy nélküle. Az sem mindegy, az örökkévalóságban vele leszünk vagy nélküle. Érdemes lenne kockára tenni életünket?

Ha ezt elveszítjük, van másik?

Pácsi Szabolcs (gyülekezeti tag)

Jézussal egy életen át - bizonyágtétel

Nyolc éves koromban adtam át az életemet az Úr Jézusnak. Akkor, ott, egy balatoni gyermektáborban megértettem, hogy bűnös vagyok, Isten nélkül elveszett és kárhoztra méltó, de Jézus kifizette helyettem kereszthalálával a büntetésem, és szeretete szabaddá tehet. Megvallottam a bűneimet, elhittem, hogy ezekre bocsánatot nyertem, és behívtam Jézust a szívembe. Megtértem. Beírták a nevemet az Élet Könyvébe, és örök élettel ajándékozott meg Isten: szövetséget kötött velem a földi létre és az örökkévalóságra is.

Ennek már 44 éve, és mindeddig megtartott a Kegyelem. Sok minden történt azóta. Az életem nagy részében úgy éltem az Isten tenyerén, hogy gondtalanul élveztem szeretetét, amellyel vezetett, elkészítette az utamat, díszes csomagban felém nyújtotta ajándékait, áldásait. Hálás voltam mindezért, és szerettem Őt.

A szenvedést azonban nem ismertem. Nem tudtam, milyen mélyek a pokol bugyrai, milyen a tűzben megpróbált arany, amikor kiégeti belőle a Mester a salakot. Nem éltem meg azt, hogyan lehet járni a halál árnyékának a völgyében úgy, ahogyan Dávid király megénekelte a 23. zsoltárban: „nem félek a gonosztól, mert Te velem vagy, a Te vessződ és botod, azok vígasztalnak engem”.

Negyvenévesen boldog 3 gyermekes anya, a férjébe szerelmes feleség, vezető állásban dolgozó szociális szakember voltam. Emlékszem, ahogyan esténként hálásan ültem saját építésű családi házunk nappalijában, és megköszöntem az Úrnak mindent, amit Tőle kaptam.

Ekkor kellett azonban szembesülnöm azzal, hogy a Gonosz megirigyelte ezt az állapotomat, és egy tervet készített a családunk szétrombolására. Férjem mással kezdett viszonyt, nem akarta helyreállítani a házasságunkat, elhagyott bennünket, és négy év várakozás, reménykedés, ima és sírás után be kellett látnom, hogy nem kellek neki, ezért elváltunk. Nagy mélységeket

éltem meg ezekben az években. Az első hetekben csak úgy tudtam élni a napjaimat, hogy térdeltem az ágyam mellett és a zsoltárokat olvastam. Két hétig böjtöltem, semmit nem ettem. Később is sokat sírtam, anyósommal pedig esténként együtt imádkoztunk. Az Úr azonban ezekben az években sem hagyott magamra. Ellenkezőleg: sokszor annyira közel éreztem magamhoz, hogy szinte a vállamon volt a keze, ahogyan megtámogatott, hogy el ne essek. Igéjéből bátorított, vígasztalt: ne féljek, sőt örüljek! Az igehirdetések mintha mind nekem szóltak volna, pl. hogyan lehet a sziklák között is meggyökeresze élni és virulni egy fának, hogyan lehet járni a Siralom völgyében... Ahogyan a saját fájdalmam oldódott, kezdtem helyrejönni, szembesülnöm kellett a gyerekeim sérüléseivel is. Ez még sokkal nehezebb volt, mint a magamé. Amikor ismét társat kaptam, és elköltöztünk a családi házunkból, olyan sok veszteséggel és változással kellett szembenézniük, amibe mindannyian megsérültek. Mindegyikükkel végig kellett járni a mélységeket. Voltak hónapok, amikor egyik fiam mellett éjszaka is ott kellett lenni, olyan rossz állapotban volt, pedig már középiskolába járt. Depressziója miatt kórházi kezelésre és gyógyszerre is szüksége volt. A jó tanuló, kedves másik fiamnak komoly tanulási és koncentrációs zavarai lettek, háromszor járta a 10. osztályt. Rossz társaságba kezdett járni, cigarettázott, nem jött a gyülekezetbe, sokat számítógépezett. Lányom fiúzott, nem nagyon koncentrált a tanulásra, a feladataira. Mindezek nagyon fájtak, és aggodalommal töltöttek el. A szenvedések közepette az Úr mégis reménységet adott. Mindig volt egy-egy ígérete, ami fényt gyújtott a sötétben. Szorult helyzetemben sokkal inkább rá voltam szorulva az Ő szeretetére és kegyelmére. A lelkipásztoraim, a családtagjaim, a lelki testvéreim sokszor hordoztak bennünket imádságaikban, és együtt is könyörögtünk a gyerekekért, az Úr szabadításáért.

Ezek a szenvedéssel teli idők hiszem, hogy a hátam mögött vannak. Azonban sok mindenre megtanított rajtuk keresztül az Úr, amiket nem felejték el. Megtanultam, hogy amilyen szorosan csak tudok, kapaszkodjak Belé, mert csak Ő tud erőt adni a harcokhoz, csak Vele győzhetek saját magam és a Gonosz felett. Megtapasztaltam, hogy nincs olyan mélység, ahova az Ő keze le ne tudna nyúlni. Átélttem gyengéd szeretetét, olyan vigasztalást, amire ember nem képes. Megláthattam, hogy kimenekedést ad a szorongatott helyzetekből, hogy nem hagy magamra árván, elhagyatottan. Láttam, hogy miközben Neki szolgálok, és másokra van

gondom, addig Ő gondoskodik az enyémeiről. Megéltem a testvéri és baráti szeretet melegét, amely a nyomorúság idején is kitart a másik mellett. Éreztem, hogy milyen az, amikor átölel az Isten. Megtapasztalhatom, hogy milyen a mélységek után a magaslatokon is járni az én Mesteremmel. Láthatom gyógyító, fizikai és lelki helyreállító munkáját a gyerekeim életében. Vele teljes lehet az életem, mert Ő az én Uram és Megváltóm. Hozzá tartozom egy életen át, és Hozzá készülök az örökkévalóságba is. Jézus az én sorsom.

Mayerné Lénárd Aranka (Köbánya, „Mindenki temploma” gyülekezeti tag)

Az Urat várom?

„Zarándokének, A mélységből kijátsz hozzád, URam! Uram, halld meg szavamat, füled legyen figyelmes könyörgő szavamra! Ha a bűnöket számon tartod, URam, Uram, ki marad meg akkor? De nálad van a bocsánat, ezért félnek téged. Várom az URat, várja a lelkem, és bízom ígéretében. Lelkém várja az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, mint az örök a reggelt. Bízál, Izráel, az URban, mert az URnál van a kegyelem, és gazdag ő, meg tud váltani. Meg is váltja Izráelt minden bűnéből.” Zsoltárok könyve 130.

Egészen pontosan 3 hét van karácsonyig. Várjuk már?

A kisgyermeknek egészen biztosan. Várják a csodát, a misztikusot, a mesebélit, a varázslatosat. Nem értik még a miértet, elképzelni sem tudják a hogyan, de hogy valami különleges dolog történik karácsonykor, abban biztosak.

A nagyobb gyermekek is várják, de talán már kevésbé a csodáért, mint inkább az ajándékokért. Vagy a téli szünetért és a pihenésért. Nemúgy az egyetemisták, akiknek az adventi időszak egyben a vizsgaidőszak kezdete is, sok-sok megpróbáltatással vegyítve.

És felnőttként? Várjuk-e az ünnepet? Készülünk-e rá? Vagy inkább nyűg az egész?

Sokan vannak, akik nem várják. Talán egyre többen, és egyre hangosabban mondják, hogy ugyan mire ekkora felhajtás? Mi szükség arra, hogy a háziasszony megszakadjon a konyhában a sokfogásos ünnepi menüvel, miközben a ház ura válogatott káromkodások közepette ékeli be a fenyőt a talpba, míg végül közösen kerülgetik a mindig láb alatt lévő gyerekeket. Majd megindul a rokonlátogatás, közeli-távoliak jönnek-mennek. Színjáték és fáradság az egész. Egyre többen és egyre hangosabban mondják, hogy fölösleges képmutatás megjátszani a „szeretet ünnepét”, nemhogy még várni is az egészet.

Nos, ha innen nézzük, akkor valóban. Az emberi – és tegyük hozzá: véges! – szeretet ünnepelni fölösleges képmutatás. Tartalom

nélkül üres formáság az egész. Én mégis azt mondom: keresztyén emberként ne dőlünk be ennek az egyre gyakoribb és egyre hangosabb szólamnak. Nem fölösleges az ünnep, nem fölösleges a készülődés, a várakozás. Csak tudni kell tartalommal megtölteni. Csak tudni kell, mire, Kire várunk. Csak tudni kell lélekkel, lélekből készülni.

„Várom az Urat, várja a lelkem...”

Jó lelki gyakorlat lehet advent idejére, hogy minden nap csak egy picit készülünk. Például úgy, hogy minden nap csak egy dísz veszünk elő és tesszük a helyére. És amíg az egyetlen gömb, fenyőág, gyertya vagy égősor a helyére kerül, addig vegyünk elő imádságunkban egy házastársat, egy gyermeket, egy szülőt, egy unokát, egy közeli vagy távolabbi családtagot, barátot. Mire pompába öltöztetjük környezetünket, mire készen áll a forma, ott lesz 24 tartalmas imádság, 24 számunkra kedves emberért. És akkor még a karácsonyfa számtalan díszét ki se csomagoltuk!

„Várom az Urat...”

Várom-e az Urat?

A zsoltáros nagy várakozással volt tele. A zsoltár feliratában szerepel, hogy zarándokének. Vagyis akkor énekelték ezt, amikor megindultak az ország számos pontjáról a főváros, Jeruzsálem felé, a templom felé. Így készítették magukat az Istennel való találkozásra, hogy zsoltárt énekeltek. Ha úgy adódott, hát dicsérték őt, áldották és magasztalták. És ha úgy érezték, hát bűnbánattal álltak meg előtte egy imádság erejéig. A lelki mélységből, a bűnös ember kiúttalanságából kiáltottak hozzá.

Hiszen lábuk vitte ugyan az Isten elé őket, de ugyan hogyan állhatnának meg, gyarló bűnös emberként a Szent Isten előtt? Évente zarándokoltak bűnbánattal, hogy áldozatot mutassanak be egyenként is, és a főpap által az egész nép közösségében is. Tették mindezt annak a reményében, hogy hátha kegyelmet találnak az Isten előtt. Félelem is vegyült ebbe a várva várt találkozásba. Mégis... testük-lelkük várta az Urat.

Milyen más a mi helyzetünk! Hogy úgy készülhetünk az ünnepre, úgy várhatjuk a találkozást, hogy tudjuk: nem mi megyünk hosszú és keserves zarándokútra, hanem Isten hajol le és jön közel hozzánk Jézus Krisztusban. A mennyből zarándokol el a földre, hogy áldozati báránnyá legyen, hogy a gazdag kegyelméből megváltson.

Eljött egykoron, és el is jön majd egykoron. És eljön újra és újra, közel akar jönni hozzánk ezen az ünnepen is. Lépésről lépésre, nem kidobva, hanem tartalommal töltve meg a formát. Várod-e az Urat?

Mint az ősrők a reggelt... hogy megvirradjon, hogy újra a fény győzedelmeskedjen a sötétség fölött. Talán ezért is került a karácsony ideje a korábbi pogány nap-éj egyenlőség ünnepére. Hogy az egyszerű ember számára is üzenet legyen: nem az az igazán nagy dolog, hogy december második felében újra a nappalok kezdenek hosszabbodni és rövidül a sötétség ideje. Hanem az az igazán csodálatos, hogy a sötét világba eljött a Világosság, hogy ragyogjon közöttünk és utat mutasson.

Várod-e az Urat?

Pintéerné Tóth Ágnes (Schweitzer Otthon lp;
gyülekezeti tag)

„Csak azért is szeretet!”

„Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Ismertesd meg Jeruzsálemmel, hogy milyen utálatosak a dolgai! Ilyen volt a születésed: Amikor megszülettél, nem kötötték el a köldökzsinórodat, nem mostak tisztára vízzel, pólyába sem tettek. Kijdobtak a mezőre, mert utálták, amikor megszülettél. De én elmentem melletted, és megláttam, hogy véredben fetrengsz. Azt mondtam neked, bár csupa vér voltál: Maradj életben! Igen, azt mondtam neked, bár csupa vér voltál: Maradj életben! Elmentem melletted, és láttam, hogy már a szerelem korában vagy. Ezért rád terítettem ruhám szárnyát, és betakartam mezítelen testedet. Megesküdtem neked, és szövetségre léptem veled - így szól az én Uram, az ÚR -, és az enyém lettél. Tarka ruhába öltöztettelek, Földísítettelek ékszerekkel. Szépségednek híre ment a népek között, De elbizakodtál szépséged miatt, és hírhedt parázna lettél. Elárasztottad paráznaságoddal, aki csak elment melletted, és az övé lettél. Fogtad arany és ezüst ékszereidet, amelyeket én adtam neked, férfiszobrokat készítettél, és azokkal paráználkodtál. Fogtad fiaidat és leányaidat, akiket nekem szültél, és őket is feláldoztad nekik edeléül. Sok utálatosságodban és paráznaságodban nem emlékeztél vissza ifjúkorodra, amikor teljesen mezítelen voltál, és véredben fetrengtél. Sok gonoszságod után - jaj, jaj neked! De én emlékszem szövetségemre, amelyet ifjúkorodban kötöttem veled, és örök szövetségre lépek veled.” Ezékiel 16.válogatott versei

Isten igéje nyíltan beszél. Nincs benne semmi álság, fonákság, képmutatás, álszemérem. Ha végig olvassuk a 16. fejezetet (s nemcsak a kiemelt igéket), talán elszégyelljük magunkat, mert annyira nyíltan, minden körmön falazás nélkül beszél benne az ÚR, mint megcsalt férj, akit a felesége elhagyott, és aki hírhedt parázna lett.

Kinek mutatja be Istent Ezékiel próféciaja?

1. Isten hűséges! Izráel bármennyire is letért az első szeretet útjáról, Isten nem mondott le róla! Nemcsak Izráel és a mi hűtlenségeink megdöbbentőek, hanem Isten hűsége is! 2. Isten szövetséget megtartó Isten! 3. Isten a szeretet Istene (1.Ján.4,7-8), ezért a szeretet a legnagyobb. Isten igéje és a hittapasztalatok alapján is állítom: a szeretet a legnagyobb, mert **Isten szeretet!** Az a szeretet a legnagyobb, mely erős, mint a halál, ahogyan az Énekek énekében olvassuk (8,6). Az a szeretet, mely feláldozza Isten szavára az ígért gyermekét, amint tette volna azt Ábrahám, Izsákkal. S az a szeretet, mely kész volt önmagát feláldozni a Golgotán! Az a szeretet, mely úgy szerette e világot, hogy Egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Vannak sokan, akik szerint a szeretet valami érzelgős, szentimentalista, gej valami; - akik így szólnak, nekik hangsúlyosan mondhatjuk: egyrészt a szeretet nem csupán érzem, hanem elsősorban tettek, cselekedetek, hozzáállás összessége (1.Jn3,18), másrészt: ha szeretnéd tudni mi a szeretet: **nézz a Golgotára!** Én ott nem valami gej dolgot látok, hanem egy véres valóságot! S azt látom, hogy bármennyire is bűnös, esendő, és visszaeső bűnös vagyok, aki Isten kegyelmével naponként visszaélek, Isten mégis megbocsát, ha hozzátérek, mert szeret, mert hűséges, mert szövetséget megtartó Isten, aki egyoldalúan is fenntartja a szövetséget.

S, mikor olvastuk az alapigét vajon nem ezt láttuk? Arról a szeretetről mondom, hogy a legnagyobb, mely meglátta a vérben fetrengő, utáltként kidobott csecsemőt, és gondját kezdte viselni. Izráel vérben fetrengett és Isten nem ítélte halálra, nem mondott le róla, nem utálkozott, s „nem lett rosszul” tőle, hanem azt mondta: **„Maradj életben!”** **Vérben fetrengtél, mégis azt mondtam, maradj életben!** A halál, az elmúlás várt volna rád, mégis azt mondtam: maradj életben! Bár lenne külön, bár lenne életrevalóbb, erősebb, szentebb, mégis téged

választottalak. Egyszerűen azért választotta ki őket az ÚR, mert szerette őket.

Nem rég született egy színészházaspárnak egy Down-kóros kisfia. Készítettek velük egy riportot. Azt mondták: fel sem merült bennük, hogy lemondjanak róla, vagy elvetessék. A legtermészetesebbnek tartották, hogy vállalják, hiszen tőlük származik, csontjukból való csont és vérükből való vér a gyermekük. S nem kértek a sajnálkozásból. Igen! A szülő, akár anyáról, akár apáról van szó: a gyermekét elfogadja, szereti, védi, kiáll mellette, s megbocsát neki. De így van ez azzal a házas emberrel is, aki szereti a társát, élete párját. Ez a kifejezés olyan sokat mondó: *életem párja*. Nem lehet más a párom, mert vele tartozunk össze, ő velem együtt vagyok teljes. És igen akkor is, mikor utálatos, durva, közönséges, akkor is ő a párom, ő illik hozzám, s illek hozzá. S ez nem arról szól, hogy „*edd meg amit főztél!*”, de még nem is a tinglitangli „*szeressük egymást gyerekek*” című jelenet, hanem: mert Isten őt adta társul, ezért tartunk ki egymás mellett a legnehezebb, leggyarlóbb órában is a szeretet kötelékével: minden hiba, ellentét, bűn ellenére. Na, ez a szeretet, s nem feltétlenül az, hogy nyaljuk-faljuk egymást, hanem az, hogy még aznap megbékélünk, megbocsátunk, s nem egymás fejéhez vágjuk évek múltán is a bűnöket, hanem a szeretetünkkel győzzük meg egymást. Ez a szeretet az, amely legyőz és amely változásra bír. A szeretet az, amely rombolja a bűnt és legyőzi a gonoszt. A szeretet, ha szükséges falakat épít védelemül, vagy éppen kaput nyit a másoknak.

Isten is ezt tette Izráellel és teszi velünk is. Mert gyermekei vagyunk, ezért nem utálkozik, nem mond le rólunk, hanem még haragjával és ítéletével is a javunkat munkálja. Én azért merek Isten haragjáról, ítéletéről is beszélni, sőt a bűn büntetéséről is szólni, mert tudom, hogy Isten az Atyám és ő szeret engem! A szeretet így lesz teljes, hogy bizony a bűnnek van következménye, bizony a szeretető férj haragos

lesz, ha egy másik férfi el akarja csábítani a feleségét, és küzd a feleségéért és ebbe a küzdelembe az is beletartozhat, hogy erejét is megmutatja a betolakodó férfivel szemben.

Isten szeretete sem hagyta annyiban a dolgot! Nem hagyta benne Izráelt a paráznaságban! Elmondja, hogy mit tett Izráélért: felnevelte, rá terítette ruhája szárnyát és betakarta – azaz védte óvta, kinyilvánította, hogy összetartoznak. Örök szövetséget kötött vele. Elhalmozta a legdrágább ajándékokkal. A tejjel és mézzel folyó Kánaán földjét adta a számára örökségül. Tarka ruhába öltöztette, azaz megkülönböztetett, figyelmes, kényeztető szeretettel vette körül őket, mint Jákób Józsefet. Ez az isteni szeretet tartotta meg Izráelt, a feleséget, és ez a szeretet tart meg bennünket is, az egyházat, mint Krisztus mennyasszonyát.

Ha csak ennyi lenne leírva, gondolhatnánk: ha egy férj ennyi jóval elhalmozza a feleségét, akkor ez az asszony milyen boldog és megelégedett lehet. Akit így szeret a férje, biztos szeretni való és példaképe a nőknek.

De amint tovább olvassuk az isteni visszaemlékezést, azt láthatjuk, hogy ez a feleség iszonyatosan hálátlan, elégedetlen, csapodár, aki hajtja a szelet a környezetében élő férfiaknak. Ez az asszony nem a férjével boldog! A javait, a gazdagságát, a megtartott életét nem a férje és gyermekei javára, boldogulására használja, hanem idegen férfiakra, bálványokra pazarolja. Sőt, a gyermekeket, akiket Urának és Istenének szült, azokat idegen istenek oltárára vitte és áldozta fel őket.

Testvérek! Vajon mi, mint Jézus Krisztus jegyesei kinek tartogatjuk magunkat? Kire és mire pazaroljuk a Krisztustól kapott képességeinket, szépségünket – azaz a bűnbocsánatot, a tiszta szívet, az örökéletet? Kire, mire fordítjuk a tarka ruhát, azaz a kegyelmi ajándékainkat, a megkülönböztető isteni szeretetet? Hogyan élünk? Kinek élünk? Kit szolgálunk? Kivel dicsekszünk, kiről teszünk bizonysgot? –

Urunkról, vagy „szeretőinkről”, a bálványainkról, a világi szokásainkról.

Az a csodálatos, hogy Isten, aki a sértett fél, bár búsult haragjában végre hajtja az ítéletet, amint azt Ezékiel próféciaiból kiderül, de még ekkor is a szívére beszél Izráelnek.

Ahogy a hitéletben egyre előbbre haladunk, érettebbekké válunk a hit útján, aközben sok bukáson is túl vagyunk. Ahogy Isten vezet, újból és újból a meg nem érdemelt szeretetének ezernyi jelébe „botlunk”! Ez az Isten szeretetébe „botlás”, egyrészt bűnbánatra sarkall és megláttatja esendőségünket, ami alázatban tart. Ugyanakkor „bele botlásunk” Isten szeretetébe hálaadásra, öröme, s hűséges odaszánásra indít. S éppen ez az érthetetlen

kegyelmes szeretet az, amely nem könnyelmű életet eredményez, hanem arra indít, hogy az ÚR védelmébe helyezzük az életünket és odaszánjuk magunkat testestől-lelkestől az Úrnak!

Áldott az ÚR, hogy ő ma is a szívünkre beszél. Olykor keményen, ítéletesen fegyelmez, olykor gyengéden, bátorítóan szól, lelkünkbe erőt öntve. S így felébreszti bennünk válaszként a teljes szívvel, teljes lélekkel, teljes elmével és teljes erővel megélt szeretetet. Urunk végezze el bennünk, hogy meglássuk mindazt, amit értünk tett, meglássuk őt olyannak, amilyen valójában s végül ezzel az igaz szeretettel éljük meg életünk minden napját. Ámen.

Bába Károly (diakónus)

Karácsonyi vásár

„Azt mondom pedig, hogy ameddig az örökös kiskorú, addig semmiben sem különbözik a szolgától, jóllehet ura mindennek, hanem gyámok és gondozók felügyelete alatt áll az apa által megszabott ideig. Így mi is, amikor kiskorúak voltunk, a világ elemei alá voltunk vetve szolgaságra. De amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy Isten fiaivá legyünk. Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldte Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kijáértja: „Abbá, Atyám!” Úgyhogy már nem vagy szolga, hanem fiú, ha pedig fiú, akkor Isten akaratából örökös is.” Gal. 4:1-7

A XVIII. században divat volt a szemléletes igehirdetés. Egy alkalommal egy lelkipásztor vásárolt egy kalitkában lévő madarat. Ezt vitte fel a szószékre, s a megváltás lényegét a következőképpen illusztrálta: Ez a madár a kalitkában, fogságban van. Megvásároltam azért, hogy szabaddá tegyem – s kinyitotta a kalitka ajtaját, hogy a madárka elrepülhessen. Pál apostol a galatákhöz írt levelében arról beszél, hogy „a világ elemei alá voltunk vetve szolgaságra.”

1. Rádöbentí a galatákat - és most bennünket is - a valóságra: nem a magam ura vagyok. Az

Istentől való elszakadásnak, a bűnnek a foglya vagyok. A mi természetünk úgy megromlott, hogy mindnyájan bűnben fogantatunk és bűnben születünk. /HK. 7./ A világ elemei alatt az égitesteket érti, azok járásához való igazodást, néha azokhoz kapcsolódó babonáságot. Ez ugyanúgy rabul tud ejteni, mint a törvényeskedés. Bárcsak felismernénk rab voltunkat!

2. Isten azonban *megszánta* az embert, és nem akart ebben az állapotban hagyni bennünket. Egy általa meghatározott időben – az idők teljességében -, kiváltott, árat fizetett értünk.

Az Ő Fiát küldte, hogy megszabadítson a bűn és halál átkától. Ez történt az első karácsonykor és nagyapóinkon. Azóta hangzik az **örömhír**: többé már nem vagy szolga – a bűn szolgálja -, hanem fiú. Bárcsak meghallanánk mi is személyre szólóan ezt az örömhírt!

3. Karácsony ajándéka: egy új életforma lehetősége. Nem külső kényszerből való cselekvés, nem a törvénynek való megfelelés félelme, nem a sorshatalmak irányítása alatt való élet – hanem az ezektől való szabadság élménye. Isten azért fizette értünk az árt, hogy

felszabadítson. Ezért, hálából, örömmel szolgálunk Neki, mint fiak, s igyekszünk Neki tetsző életet élni. Ez a megszentelődés útja, a naponkénti formálódás útja.

Manapság úton-útfélen hatalmas feliratok csábítanak: karácsonyi vásár – költsd a pénzed: bővlira, értéktelen apróságra.

Bárcsak eszünkbe jutna közben az a „**karácsonyi vásár**”, amit Isten tett értünk!

Peterdiné Molnár Judit
(egyházmegyei helyettesítő lp.)

Könyvajánló

Fekete István: Régi karácsony (Új Ember Kiadó)

Fekete Istvánt nem kell bemutatni, hiszen mindannyiunk iskolai meghatározó olvasás-élménye a Tüskevár és a Téli berek. Ha tájat kell festeni szavakkal, akkor Fekete István. Ha az állatok hétköznapi életébe szeretnénk bepillantani, akkor Fekete István. Ha a vidék életét kell irodalommal formálni, akkor Fekete István. S mióta ezt az elbeszélés-gyűjteményt olvastam, azóta ha a karácsonyi hangulat akarom magamba szívni, akkor is Fekete István.

Aki a mézes- és fenyőillatú, bevásárlási láztól izzó és ajándékoktól roskadozó, giccses és modern karácsonyokra vágyik, az persze messziről kerülje ezt a gyöngyszemet. De ha a hó illatát akarjuk érezni, a csontig hatoló jeges szelet, a falusi egyszerűséget, a gyermeki áhítatot, vagy éppen az egyszerű cselekedetekben megnyilvánuló vallásosságot, annak melegen ajánlom. 26 rövidke elbeszélés – minden napra egy csöppnyi léleksimogatás.

Fekete Ágnes: 4 hét (Kálvin kiadó)

Sokaknak ismerős lehet Fekete Ágnes neve, hiszen hosszú évek (évtizedek) óta hallhatjuk hangját szerdánként 13.30-kor a Kossuth rádió református műsorában. Nem csupán szerkesztőként működik közre abban a fél órászkában, hanem református lelkipásztorként mindig megoszt néhány bibliai gondolatot is a hallgatókkal. Számomra mindig is szimpatikus volt az a legjobb értelemben vett hétköznapiaság, egyszerűség, amivel megszólal, hiszen könnyűvé teszi megérteni az Isten üzenetét.

Ez lehet az érzésünk, amikor az adventi időszakon átívelő és átvezető áhítatos könyvét vesszük kezünkbe. A reggeli csendességbe bőven beilleszthető, alig 1-2 oldalas gondolatébresztő áhítatok szerepelnek a könyvben. Nagy segítség lehet abban, hogy ne csupán a környezetünk készüljön fel külsőleg a Megváltó születésének ünnepére, hanem felkészítsük, felhangoljuk a lelkünket is az angyalokkal való Isten-dicsőítésre.

Külön bónusz: annyit hallgattam a rádióban Fekete Ágnes jellegzetes hangját, hogy amikor a könyvét olvasom, mintha személyesen ő olvasná nekem ☺

Pintérné Tóth Ágnes

Ürögdi Ferenc:

Betlehemi pásztorok éneke

Nála voltunk, Tőle jövünk s
A szemünk káprázik,
Hisz azt láttuk,
Akit ember nem látott idáig.

Istállóban, a jászolban
Mosolygott a Gyermek,
Kiben Atyánk szeretete
Oly szépen jelent meg.

Templommá lett az istálló,
S buzgón térdre hulltunk,
A Kisdobban úgy imádtuk,
Kegyelmes jó Urunk.

Neki adtuk a szívünket
S nem adtuk hiába,
Mert Benne a megértés jött
Erre a világra.

Dicsőség a magasságos
Mennyekben Istennek,
Ki Fiában adta nekünk
Az örök kegyelmet.

Betlehemi fényes csillag,
Ragyogd be az éjünk,
Hogy Jézussal a szívünkben
Mindörökké éljünk!

Juhász Gyula:

Karácsony felé

Szép Tündérország támad föl szívemben
Ilyenkor decemberben.
A szeretetnek csillagára nézek,
Megszáll egy titkos, gyönyörű igézet,
Ilyenkor decemberben.

...Bizalmas szívvel járom a világot,
S amit az élet vágott,
Beheggesztem a sebet a szívemben,
És hiszek újra égi szeretetben,
Ilyenkor decemberben.

...És valahol csak kétkedő beszédet
Hallok, szomorún nézek,
A kis Jézuska itt van a közelben,
Legyünk hát jobbak, s higgyünk
rendületlen,
S ne csak így decemberben.
1902

Túrmezei Erzsébet (fordította németből)

Karácsonyi kérések

A pásztoroknak lábát add nekem,
hogy Hozzád siethessek sebesen!
És a napkeleti bölcsek kezét,
hogy szívem, kincsem letegyem eléd!
Angyalok hangját, hogy mindenkinek
örömhírt és békességet vigyek!
S Mária Igét megőrző szívét:
hadd legyek, Jézus, örökre Tiéd!

2017 anyakönyvi adatok:

Keresztelések:

(*márciusban*) Nagy Botond; (*áprilisban*) Koltay Hanna; (*májusban*) Nagy Botond Zsolt, Fejes Dávid, Horváth Eszter Rozi; (*júniusban*) Molnár Attila Milán, Fodor Laura Lilien, Dula Viktória Csenge, Dula Petra Zelinke, Dula Lili Anna; (*júliusban*) Németh Dorka, Németh Norina Viktória, Darnay Dorka, Elekes Balázs Barnabás, Ihász Maja Szófia, Tesch Virág, Tesch Levente, Isvánfi Erik Zsolt, Horváth Liza (*augusztusban*) Csillag István Márton, Tóth Anna Éva, Szász Natasa (*októberben*) Koós Laura, Mojzes Nándor, Mojzes Botond; (*novemberben*) Kovács Lili Dalma, Nagy Nóra Julianna; (*decemberben*) Völgyesi Emma Viktória, Lengyel Laura
Hordozzuk imádságban a megkeresztelt gyermekeket és családjaikat!

Esküvők:

június 2-án: Bajánházi Zoltán és Vincze Gréta
június 9-én Kovács János és Ipacs Judit
augusztus 5-én Horváth Lajos és Dauda Tímea
Az ÚR áldása legyen az ifjú párokon!

Elhunytak:

Ács Szabó Sándorné - Réti Rozália 94 évesen,
Dobi Pálné - Géczy Ilona 80 évesen,
Balogh Imréné - Kenéz Ida 90 évesen,
Végh Lajos 72 évesen,
Dörögdi Sándor 72 évesen,
Sárkány Józsefné Varga Erzsébet 91 évesen,
Sörös László 75 évesen,
Szücs Olga 36 évesen,
Skerlecz Jánosné Szabó Márta 85 évesen,
Hoffner László 79 évesen,
Domokos Mihály 75 évesen,
Falb Frigyesné - Tóth Ilona 97 évesen,
Horváth Károly 80 évesen,
Füzesi Sándorné - Ladányi Zsuzsanna 92 évesen,
Pályi Dánielné Balogh Ilona 76 évesen,
Palotai Mihályné - Éliás Ildikó 71 évesen,
Fodor Zsófia 11 évesen,
Bachstadter János 77 évesen,
Szesztay Mária 90 évesen,
Rácz Ferencné - Nemes Irén 88 évesen,
Mihály Zsolt 47 évesen,

Juhász Csaba 61 évesen,
Kovács Béláné - Vitárius Rozália 87 évesen,
Kassiar Józsefné - Borók Róza 86 évesen,
Horváth Barnabás 82 évesen,
Bana István 92 évesen,
Fodor János 42 évesen,
Ökrös Erzsébet 85 évesen,
Bartucz Istvánné - Imre Margit 80 évesen,
Bartusz István 81 évesen,
Csáthy Julianna - Márton Julianna 78 évesen,
Uj Imre 75 évesen,
Kolonics Jánosné - Nagy Róza 84 évesen,
Kovács Attila 81 évesen,
Szabó Sándorné - Vitárius Julianna 84 évesen,
Dankó Béla 46 évesen,
dr. Várad András 79 évesen,
Brassai Károly 75 évesen,
Mensik Rolandné - Szabó Margit 77 évesen,
Sipos Lászlóné - Lukács Emília 97 évesen,
Reznák Sándor 65 évesen,
Hudi Béláné - Rinyu Ilona 86 évesen.

A gyászoló hozzátartozók részére a Feltámadott ÚR Jézus adjon vigasztaló kegyelmet!

A Gyülekezet elérhetőségei:

cím: 1171 Bp. Rákoscsaba u. 2.

telefon: 257-73-56

email: budapest-rakoscsaba@reformatus.hu

honlap: www.rakoscsabairef.hu

Hivatali – bejelentési, egyeztetési idő

(temetési bejelentés, keresztelési, esküvői megbeszélés):

Hétfő: 16:30 - 17:30

Csütörtök: 16:30 - 17:30

Vasárnap: 11:30 - 12:30

Konfirmáltak:

Bencze Anna Sarolta
Bolla Márton Gábor
Brunner Virág
Czégeni István
Horváth Lídia Sára
Horváth Zsófia
Kelemen Sámuel
Kuzmányi Viktória Éva
Nagy Dávid
Nagy Jázmin Bíborka
Parádi Anna
Székely Tamás
Takács Fanni
Tökés-Bodor Péter
Végső Borbála Liza

Felnőttként konfirmáltak:

Horváth Lajos
Szekeres Krisztina Emese
Tok Regina

„Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt: aki Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és föld alattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.”

Filipi 4, 5-11

Muraközy Gyula imádsága: az Istennek szentelt életért

Kegyelmes Istenem, hálat adok Néked, hogy mielőtt még fény lett volna, már láttál engem. Mielőtt lettem volna, már elhívtál. Hálat adok, hogy Megváltó Uramban, Jézus Krisztusban Téged teljesen megismerhettelek. Hálat adok a hitért, amit szívemben kéltettél, az imádság ajándékáért, amit elmondhatok, kimondhatatlan és értelemfeletti ajándékaidért, amelyekkel betöltöd lelkemet. Atyám, szegény gyarló életemet felajánlom előtted hálaáldozatul, nem azért, mert a Te teljes dicsőségednek szüksége volna a szolgálatomra, hanem azért, mert nem élhetek már másképpen.

Krisztusom hozzám való szeretetéért kárna és szemétnék ítélek mindent, amit a világ adhat. Boldogtalanság volna tőle elszakadni, nyomorúság volna, ha neki nem szolgálnék. Ha nem fogadnál atyai színed el, olyan szerencsétlen volnék és nyomorult, mint a gyermek, aki téli éjszakában dideregve zörget a szülői ház bezárt kapuján. Meghaltam az én Urammal, hadd éljek Vele új életet.

Növeld a belső embert bennem, éljen Ő egészen az életemben, ábrázolódjék ki bennem. Küldj el engem, hadd legyek üzeneteddé, feléd-mutatássá, hadd legyek hívogatás, örvendező szolgálat. Emelj mindig közelebb magadhoz, adj erőt, hogy a Sátán minden törét kikerüljem, hízalgó, kűsértő szavát meg ne hallgassam.

Add, hogy szeressem azokat, akikhez küldesz. Szentlelked csodáit mutasd meg nekem, adj bölcsességet, ha Rólad szólok. Ezt a kibeszélhetetlen békességet, amit nékem Jézus Krisztus keresztye mellett adtál, őrizd meg számomra e mulandó földön és az örökkévalóságban, az én Uram, Jézus Krisztus nevéért. Amen.

Istentiszteleti rend decemberben

2017. december 3. Advent első vasárnapja

10⁰⁰ istentisztelet, úrvacsoraosztással; igét hirdet: Peterdiné Molnár Judit lp.

December 10. Advent második vasárnapja

10⁰⁰ istentisztelet; igét hirdet: Kertész Péter helyettesítő lp.

December 17. Advent harmadik vasárnapja – Gyermekek karácsonya

10⁰⁰ istentisztelet; igét hirdet: Bej Attila lp.

December 24. Advent negyedik vasárnapja

10⁰⁰ istentisztelet; igét hirdet: Bej Attila lp.

December 24. Szenteste

17⁰⁰ istentisztelet; igét hirdet: Peterdiné Molnár Judit

December 25. Karácsony első napja

10⁰⁰ ünnepi istentisztelet úrvacsoraosztással; igét hirdet: Peterdiné Molnár Judit lp.

December 26. Karácsony második napja

10⁰⁰ ünnepi istentisztelet úrvacsoraosztással; igét hirdet: Bej Attila lp.

December 31. Vasárnap

10⁰⁰ istentisztelet; igét hirdet: Bej Attila lp.

December 31. Szilveszter

18⁰⁰ óévi hálaadó istentisztelet; igét hirdet: Peterdiné Molnár Judit lp.

2018. január 1. Újév

10⁰⁰ újévi évkezdő istentisztelet; igét hirdet: dr. Füzesi Zoltán lp.

Hajdú Zoltán Levente

Az újév küszöbén

*Most, mikor visszanézek,
látom, te voltál velem.
Áldó kezedben tartva
óvtad az életem.
Vigyáztál rám, mert léptem
oly sokszor botlott, félrevitt,
de mikor épp elesnem volna,
a te kezedbe hulltam,
jó Atyám, már megint.*

*Kérlek, légy velem, kísérsz el,
az új évben te vezess!
Ne rettentsen meg semmi,
ami számomra félelmetes,
hanem akarjam, tudjam Kérni
erőd és szereteted,
s így az új esztendő útját
járhassam végig veled!
Ámen.*

Gyülekezetünk ÁLLANDÓ ALKALMAI és vezetői

HÉTFŐ:

Énekkar 18.30 óra Princz Egonné Éva

SZERDA:

Nagymama-kör 9.00 óra Cser Gáborné Erzsike
Imakör 19.00 óra Földvári Nagy László
(06-30-626-78-52)

CSÜTÖRTÖK:

Kismama-kör(páros hét) 10.00 óra Eröss Éva
Bibliaóra 18.00 óra Lelkészek
Timóteus ifi 19.00 óra Füzesi Botond
(hétfvégén, egyeztetés alapján)

PÉNTEK:

Női kör (páratlan hét) 19.00 óra Füzesiné Judit
Férfi-kör (páros hét) 18.00 óra Kele Károly
Előszoba ifi(páratlan hét) 18.00 óra Kiss Rózsa, Erdős Gábor

SZOMBAT:

Cserkész foglalkozás 9.00 óra Tarnai Sándor
Evangélizációs foci 15.00 óra Czap Szabolcs
(Egy)házaskör 16.00 óra Nagy Károly
(minden hónap harmadik szombatja)
W-ifi (Páros hét) 18.00 óra Séra Erzsébet
Ifjú Házaskör Havonta Bej Attila

VASÁRNAP:

Istentisztelet 10.00 óra Lelkészek
Gyermek istentisztelet 10.00 óra Vasas László
Mustármag csoport 10.00 óra Egyed Szilvia
Konfirmáció előkészítő 11.30 óra Peterdiné Judit, Bej Attila
Felnőtt Konfirmáció 15.00 óra Füzesiné Judit
Enter ifi (hetente) 16.00 óra Bej Attila

*„Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és
felragyog neked a Krisztus.”*

*„Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül,
hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt,*

*(Károli fordítása szerint: Áron is megvegyétek az
alkalmaidat), mert az idők gonoszak. Éppen ezért
ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg,
mi az Úr akarata.”*

Efézus 5,14-17

Felhívjuk kedves Testvéreink figyelmét, hogy *az istentiszteletek újra meghallgathatók a gyülekezet YOUTUBE csatornáján!* Aki teheti, kérjük, hogy iratkozzon rá fel!

https://www.youtube.com/channel/UCeg5ZpktPnEvRrVw_F_S8Uw

Imádság

Drága Urunk Jézus Krisztus!

Áldunk és dicsőítünk Téged, Istennek szent Fia, mert Uraknak Ura és Királyoknak Királya vagy! A Te neved mindenekfölött való, amely előtt minden térd meghajol, a mennyieiké, földieké és a föld alatt valóké is. Te vagy a világ világossága és minden szavad igazság. Ezért hittel megvalljuk, Te vagy a mi Urunk és Megváltónk! Köszönjük, hogy a drága véred által megbékéltettél Istennel, akit Atyánknak nevezhetünk.

Köszönjük mindazt, amit ezáltal kaphattunk. Köszönjük a bűnbocsánatot és az örök életet. Köszönjük, hogy a Te sebeidben meggyógyulhatunk és véred által megtisztulhatunk. Köszönjük Szentlelkesed és annak ajándékait. Hálát adunk mindezért!

Urunk, szeretnénk egyre jobban érteni a Te akaratodat és Neked engedelmeskedni. Jézus Te ezt mondtad: *„Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem.”* Ján.10,27

Urunk, mi hallgatni akarunk Rád! Kérünk, taníts bennünket a Szentlélek Isten által elcsendesedni! Szeretnénk abban a belső szobában Veled lenni, Rád figyelni, és meghallani mit akarsz mondani nekünk. Igéd szerint erre kell törekednünk, de be kell vallanunk, ennek gyakorlásában még nem tudunk igazán kiteljesedni. Nem akarunk elveszni, sem eltévelyedni. A keskeny úton akarunk járni, mert csak ez vezet az örök életre.

Urunk szeretnénk teljes szívből figyelni Rád és követni Téged. Kérjük Szentlelkesed tüzét, erejét áraszd ki ránk és küldd felénk mennyei és emberi eszközeidet, hogy készsé és alkalmassá váljunk erre.

Krisztusunk Te így bátorítasz bennünket: *„higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértek, megkapjátok, és meg is adatik nektek.”* Márk11,24. Hálát adunk ezért Istenünk!!!

Köszönjük, hogy nem kell félnünk és aggódnunk semmi miatt, mert *nagyobb az, aki bennünk lakik, mint aki a világban van* és hisszük, hogy *mindenre van erőnk a Krisztusban, aki megerősít.*

Örökkévaló, hatalmas, szent és igaz Isten, a Te akaratod legyen meg Rákoscsaba lakói, gyülekezetünk, családunk és a mi életünkben!

„Én örök életet adok nektek, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.” Ján.10,28

Ámen!

2017-11-21

Földvári-Nagy László